

Svećenik je postao propovjednikom

Jednom kada sam još bio svećenik u Roterdamu susreo sam jednoga snažnoga mornara, rimokatolika, koji se surovim jezikom šalio u pogledu katoličke zabrane jedenja mesa petkom. Godinu dana nakon toga netko me zamolio da posjetim toga čovjeka, jer je bio vrlo bolestan. Liječnik je rekao da ima neizlječiv rak. Kada sam došao k njemu, na moje veliko zaprepaštenje zamolio me mogu li ga ispovjediti, na što sam, naravno, pristao radujući se zbog te njegove molbe.

Životna priča koju mi je on tada ispričao bila je jedna od najgorih koje sam ikada čuo. Taj čovjek je temeljito “profučkao” svoj život. Tome je pomglo opako okruženje u kojemu je odrastao i pogubne okolnosti njegova kasnijeg života. Kada me tijekom svojeg pripovijedanja upitao nisam li mišljenja da je on osobito loš čovjek, bio sam mu u stanju odgovoriti samo: “Ne, da sam ja bio u tvojoj koži vjerojatno bih se srozao još dublje od tebe.”

Tijekom našeg razgovora sa zapanjenošću sam zaključio da više nije preostalo mnogo od onog površnog stava u pogledu đavla koji je taj mornar imao prije samo godinu dana. Dirnulo me to koliko taj čovjek žali zbog svojeg životnog puta. Je li Isus Krist dirnuo srce tog surovog čovjeka na svršetku njegova života kao što je bio učinio s onim razbojnikom na križu?

Kako mornaru, prema procjeni liječnika, nije preostalo mnogo života, nakon nekoliko dana otišao sam ga posjetiti. Uskoro je trebao umrijeti. Upitao sam ga bismo li još jedanput zajedno zamolili Boga da mu oprostí sve ono loše što je počinio tijekom života. “Već sam to učinio”, glasio je njegov odgovor; i dok sam sjedio kraj njega i promatrao ga, dodao je: “Pater, slušajte: ako bi me neko od moje djece uvrijedilo pa zamolilo da mu oprostim, a ja bih na to rekao da je sve u redu, ne bi me nakon nekoliko dana moralo ponovno moliti za to. Tako bih postupio i ja kao otac; a dragi Bog u Nebu je bolji otac od mene.”

Kakve li vjere! Kako je taj surov momak na svršetku svojeg života mogao imati takvu djetinju vjeru i biti toliko siguran u oprostjenje svoje krivnje i u svoje spasenje? Idućeg dana umro je u potpunom miru. Nije bio crkveno sahranjen, jer to nije htjela njegova obitelj. No meni je bilo jasno jedno: na svršetku svojeg života radije bih bio u čizmama toga mornara negoli u cipelama mnogih koje sam svečano sahranio po crkvenom običaju. Tako mislim i danas.

Moj izlazak iz Rimokatoličke crkve

Uskoro nakon toga u mojem su životu nastupile goleme promjene. Bio sam premješten iz Rotterdama u Amsterdam. Ustvari je to bilo unapređenje; ali moj nutarnji sukob s postupanjem i naučavanjem Rimske crkve s vremenom je postao tako nepodnošljiv da sam se uskoro osjećao prisiljenim napustiti dominikanski red i Rimokatoličku crkvu. Od moje vjere – budući da sam bio nastrojen vrlo materijalistički – ionako nije preostalo gotovo ništa. Tako sam u studenome 1955. godine zaaskao razrješenje od svećeničke službe, kao i dopuštenje za izlazak iz reda, što sam i dobio. No dopuštenje za izlazak iz Katoličke crkve nisam dobio!

Nakon toga sam otišao u Den Haag, gdje sam počeo živjeti sasvim drugačijim životom. Posredovanjem jednog utjecajnog čovjeka postavljen sam za upravitelja nekog roterdamskog hotela. To je, u svakom slučaju, bilo nešto sasvim drugo negoli ono na što sam bio navikao kao svećenik! Osjećao sam se potpuno prazan duševno i duhovno. Izbjegavao sam sve što bi u meni moglo probuditi religijske osjećaje i htio sam se u potpunosti osloboditi svoje prošlosti te što je moguće manje misliti na nju. Gotovo sam uspio u tome. Ali onoga mornara nisam mogao zaboraviti.

Od moje rimokatoličke vjere ostalo je vrlo malo. Vrlo rijetko sam odlazio u crkvu. Rimokatolička crkva me razočarala a većina prote-

stantskih bogoslužja bila mi je dosadna, jer su propovijedi bile tako nezgrapne, krute, suhoparne i vezane uz tradiciju. Kao takve, nisu mi davale nikakve nove poticaje i u njima je bilo sadržano vrlo malo osobnog uvjerenja i oduševljenja. Većina protestantskih propovijedi koje sam slušao na mene su ostavljale utisak manje-više uspješnih osobnih ili teoloških rasprava o Evandjelju, ali ni jedna jedina nije bila uobličena nutarnjim uvjerenjem i naviještanjem Evandjelja. Prije svega, odbojan mi je bio način propovijedanja i činjenica da ih se čitalo. Usto sam u dva navrata naletio na slobodoumne pastore čije su me mutne poruke zastrašile. Tako sam izgubio svako zanimanje za crkvu. No onoga mornara nisam mogao zaboraviti.

Nakon tri godine sam svoj posao u hotelu, za koji sam bio potpuno neprikladan, zamijenio novim namještenjem te se zaposlio kao učitelj starih jezika. Jedna od školskih ustanova u kojima sam poučavao bila je neka kršćanska srednja škola u Den Haagu. Ondje sam, i ne tražeći to, dolazio u dodir s kolegama koji su bili vjernici. Ne bih mogao tvrditi da je svaki od njih živio uzornim kršćanskim životom, no bilo je nekih čiji je život svjesno bio određen kršćanskim uvjerenjima i koji su isijavali slobodu Božje djece. I ne htijući to, počeo sam ih promatrati, što se kasnije iskazalo kao korisno iskustvo.

Biblija me počela opčaravati

Svaki dan na početku nastave morao sam učenicima pročitati jedan kraći odjeljak iz Biblije. Na svoje vlastito zaprepaštenje, počeo sam se sve više radovati tome. Riječ Božja me počela obuzimati i opčaravati kao nikada prije toga. Uskoro sam osobno čitao mnogo više negoli samo biblijske odjeljke propisane za čitanje na školskim satovima. Usto sam čitao i tumačenja poznatih biblijskih učitelja. Neke od tih knjiga bile su poučne i poticajne, ali većina mi je bila nezgrapna i suhoparna. Ljutio sam se, ali nisam uopće bio gledišta da je Bibliju moguće razumjeti samo uz pomoć učenih ljudi. Onog etiopskog dvoranina do razumijevanja odjeljka iz knjige proroka Izaije nije doveo neki profesor ili zaređeni duhovnik, nego običan đakon, to jest poslužitelj, Filip! *Tada Filip otvori usta i, počevši od*

tog odjeljka Pisma, poče mu propovijedati Isusa (Djela apostolska 8,35). Filip je propovijedao na takav način da je taj čovjek povjerovao u Krista, dao da ga on krsti i radostan otišao svojim putem.

Čitanje tih komentara nije u meni dovelo do toga da odem dalje ispunjen radošću. Upravo suprotno, oni su upravo znali prigušiti radost koju sam imao na temelju prekrasne poruke o Božjoj ljubavi i smilovanju. I tako nije kod mene ostalo mnogo mudrih spisa koje bih čitao uz Bibliju. No onoga mornara nisam mogao zaboraviti.

Što sam više čitao Bibliju, to jasnije mi je postajalo zašto ga ne mogu zaboraviti. Taj čovjek je bio pronašao pravu vjeru. Ja to za sebe nisam mogao tvrditi, usprkos tome što sam ranije kao religijsku istinu bio prihvatio mnoge teološke teorije i imao vodeći položaj unutar Rimokatoličke crkve.

Do toga zaključka došao sam čitanjem Svetoga pisma. Postojalo je jedno razdoblje kada sam smatrao da vjeru tvori to da se prihvaća autoritet nekog drugog (primjerice crkve) i, razumije se, pristane uz određen broj istina (primjerice istine o Božjem postojanju, postojanju Neba i pakla, djelovanju sakramenata itd.). No Biblija me naučila da to nije ono što tvori istinsku vjeru. Kada bi to bilo tako, tada bi i đavao bio vjernik, jer on također vjeruje da Bog postoji (Jakovljeva poslanica 2,19). Spasonosna vjera je, ipak, nešto sasvim drugo.

Abraham je povjerovao Bogu

Prema Svetom pismu vjera je isto što i uzdanje. Biblija Abrahama naziva ocem vjernikâ, zato što se on bio pouzdao u Boga i u Njegovu riječ – pa i onda kada svojim razumom nije mogao shvatiti Božje izjave. *Znak obrezanja primio je kao pečat pravednosti vjere, koju je imao još u neobrezanju: kako bi bio otac svima koji vjeruju, premda su neobrezani; da se i njima pripíše pravednost* (Poslanica Rimljanima 4,11).

Kada su Abraham i njegova žena zajedno imali oko dvije stotine godina, Bog im je dao obećanje da će dobiti dijete. Gledano biološki, to je izgledalo potpuno nevjerojatno; ali Abraham se pouzdao u to da će Bog ispuniti svoju riječ.

Jednako tako je bilo i s onim mornarom. On nije znao gotovo ništa o službenoj teologiji i jedva da je ikada bio u crkvi, ali na svršetku svojega života bio je vjernik koji je znao da je Bog njegov Otac, da su mu oprošteni grijesi i da je bio postao Božjim djetetom. U tome poput stijene čvrstom vjerovanju on je sa svoje smrtne postelje zavapio: “Abba, Oče!”

Vjerujem Bogu

Ubrzo nakon toga što sam putem čitanja Biblije bio shvatio što vjera uistinu jest, našao sam se u sasvim drugačijem odnosu s tim Svetim pismom. Više nisam mogao izbjegavati to da se podložim Gospodinu i pouzdam se u Njega. U jednom trenutku, koji nika da neću zaboraviti, bio sam u stanju od svega srca zavapiti Bogu: “Abba, Oče!” Sada sam i ja pripadao Božjoj djeci. Sve ono što je Sveto pismo reklo za vjernike, i sva njegova obećanja, prihvatio sam kao nešto potpuno vjerodostojno. Osim toga sam vječan život mogao imati već sada, a ne tek u dalekoj budućnosti. *Zaista, zaista, kažem vam: Onaj tko u mene vjeruje, ima život vječni* (Ivanovo evanđelje 6,47).

Briga i radost

Odjednom sam dobio spoznaju o svojim mnogim grijesima, i nisam mogao prigušiti žalost zbog toga. To stanje kajanja na neobjašnjiv je način bilo združeno s preplavljujućom radošću i sa sigurnošću da sam putem krvi Isusa Krista spašen od vječnoga prokletstva i da sam odsada pa nadalje Božje dijete. Tu sigurnost gotovo je nemoguće opisati nekome tko je nikada nije upoznao. Nakon što je moj život iskusio tu opsežnu duhovnu promjenu, osjećao sam se nezrecivo sretan i bio sam u stanju sreće koje još uvijek osjećam. Stoga je moja želja da još mnogo ljudi doživi tu istu radost, za što se svakodnevno molim.

Dok smo još bili mrtvi u grijesima, oživio nas je (Bog) *zajedno s Kristom* (Poslanica Efežanima 2,5). I ti i ja spadamo u one koji su osuđeni na smrt! Zaslужili smo da prije svojeg konačnog prokletstva visimo na tome križu na brdu Golgoti. No Isus je na njemu

zaueo naše mjesto, On je trpio i umro kako bi nas spasio od vječne smrti, učinio nas svetima i blagoslivljao nas u svoj vječnosti. Ta toliko duboka i dojmljiva poruka o Božjoj beskrajnoj ljubavi srž je cjelokupne Biblije, te jedinstvene knjige s njezinom jedinstvenom porukom. Na posljetku sam, kratko rečeno, postao propovjednikom te prekrasne, nadom ispunjene poruke o otkupljenju, oslobođenju i vječnom životu.

Samo Krist

Više od petnaest godina bio sam redovnik, ali, koliko god to zvanje bilo važno u ljudskim očima, meni nije bilo moguće pronaći radost i sreću. Bez izvjesnosti u pogledu oprostjenja grijehâ i bivanja Božjim djetetom nisam mogao živjeti sretno i smireno, a ne bih mogao ni danas. Rimokatolička crkva nikada nije bila u stanju dati mi tu sigurnost, pa ni tada kada sam bio svećenik i redovnik. Rimokatolička crkva me nije naučila to što je za to potrebno. Nije me učila tome da spasenje u potpunosti ovisi o Božjem smilovanju, a gledano s ljudske strane, jedino o vjeri u dovršeno djelo Isusa Krista, i da se i jedno i drugo može naći u Svetom pismu.

Silno ću se radovati u GOSPODINU, moja će se duša veseliti u Bogu mojemu; jer me zaodjenuo opravom spasenja, pokrio me plaštem pravednosti (Izaija 61,10).

Nakon svojega obraćenja brat Hendriksen je još mnogo godina djelovao kao propovjednik i učitelj. Njegovo posljednje prebivalište za koje znamo bilo je 2006. godine u gradu Zwolle u Nizozemskoj.